

CIU SE SUMA AL PACTE DEL TINELL

JOSÉ ZARAGOZA

SECRETARI D'ORGANITZACIÓ DEL PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA

L'any 1996, PP i CiU segellaven a Barcelona, a l'hotel Majestic, un pacte per governar junts a Catalunya i a Espanya. **Aznar** i **Pujol** van brindar per garantir a la dreta quatre anys de poder, que es van convertir en vuit, perquè CiU i PP van reeditar el seu acord després de les eleccions autonòmiques de l'any 1999. En política a vegades passa el mateix que en el cine, i també les segones parts poden ser dolentíssimes. Així va passar amb la segona entrega del pacte CiU-PP, que va tenir un altíssim cost per al nostre país, ja que **Pujol** es va comprometre amb **Aznar** a no reformar l'Estatut a canvi del poder. Catalunya va pagar car el tacticisme de CiU, i, **Pujol**, amb **Mas** de conseller en cap, va sumir el país en una lenta agonia. Catalunya va perdre ambició, es va quedar sense projecte, va caminar cap enrere, va empetirir. **Pujol** va esdevenir un esclau d'**Aznar** i Catalunya va quedar presonera del PP.

La societat amb **Aznar** va tocar de mort el projecte pujolista, que en els seus 23 anys de vida es va caracteritzar per fer del victimisme bandera. Des dels inicis, CiU es va conjurar a la política del peix al cove per anar tirant, per esgarrapar petits objectius que després es venien com a èxits extraordinaris. L'any 2001, per exemple, **Mas** es va vanter d'haver aconseguit un sistema de finançament fantàstic que tindria una vigència d'almenys 20 anys. Va prometre 400.000 milions anuals de les antigues pessetes, que es van quedar en poc més de 30.000. Així passava CiU els dies, i els anys, en el poder.

Vendre, per què negar-ho, és una de les especialitats de la dreta catalana. Ho va ser en la transició, quan CiU es va apropiat del catalanisme mentre el socialisme català liderat per **Joan Reventós**, treballant discretament, va ser el corrent polític que va apostar per la restitució de la Generalitat, per la tornada de **Josep Tarradellas** i per la redacció de l'Estatut del 1979. Malgrat això, els socialistes van perdre les eleccions del 1980. Des d'aleshores, CiU ha repetit una vegada i una altra el seu discurs, basat a identificar el catalanisme amb les seves sigles i a

acusar el PSC de sucursalista i supeditat al socialisme espanyol.

El 14 de desembre de l'any 2003 els partits d'esquerra firmaven el pacte del Tinell i desarmaven la perenne ambició de poder de CiU, i la deixaven sense discurs. Aquell dia, el catalanisme reformista del PSC prenia, juntament amb ERC i ICV-EA, les regnes del país. I comptava amb un gran aliat: **Zapatero**, que el 2004 va arribar a la Moncloa i va ratificar el seu compromís amb el procés de reformes institucionals. Catalunya abandonava el victimisme per proposar un Estat de les autonomies més modern i alhora federalista. Catalunya deixava la petita política i, amb **Maragall** de president, les esquerres establien les bases per escriure un capítol clau en la història del país, que encara el segle XXI amb un pas ferm i amb una il·lusió renovada.

Ara tenim l'Estatut a tocar perquè CiU s'ha sumat al pacte del Tinell. I igual que l'any 1977, el PSC ha treballat amb discreció i efectivitat. Hem renunciat a la foto i ens hem arremangat per fer possible l'acord. El president **Maragall** també ha esquivat els flaixos i ha cedit protagonisme a qui el reclamava, pel bé del país. ¿I el PP, què dirà ara? **Rajoy**, **Acebes** i **Zaplana**, antics aliats de CiU, han intoxicat, manipulat, mentit i crispat per frenar la reforma. Inexplicablement, alguns, a Catalunya, els van seguir el joc i van posar sobre la taula la possibilitat de retirada de l'Estatut. Esperem en aquests dies declaracions d'**Acebes** vinculant un altre cop l'Estatut amb ETA. ¿Què dirà **Acebes** quan el seu partit comprovi que la reforma estatutària no trenca Espanya ni trenca res? Esperem que **Piqué** l'hi expliqui.

ARTICLE PUBLICAT A EL PERIÓDICO DE CATALUNYA EL 23 DE GENER DE 2006